

Arrest

nr. 310 503 van 25 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2024 heeft ingediend om, bij wege van voorlopige maatregel, bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2024 houdende bevel tot teruggrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & Mr. T. BRICOUT, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, biedt zich op 2 juni 2024 aan bij de met grenscontrole belaste overheden op de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Jeddah (Saudi-Arabië) via Amman (Jordanië). Hij is niet in het bezit van een geldig grensoverschrijdend reisdocument, noch van een geldig visum of verblijfsdocument. Op 2 juni 2024 wordt hem een beslissing tot teruggrijving afgegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

op 2/06/2024 om 15:41 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende G.P.

de heer:

achternaam N. voornaam B.

geboren op [...] 1985 te BAGHLAN geslacht (mlv) man

die de volgende nationaliteit heeft AFGHANISTAN wonende te

(...)

afkomstig uit Jeddah via Amman met RJ141 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig grensoverschrijdend reisdocument

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfsdocument

(...)"

Verzoeker dient op 7 juni 2024 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

1.2. Op 2 juni 2024 neemt de verwerende partij de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, op grond van artikel 74/5, §1, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 juli 2024 wordt een nieuwe beslissing tot vasthouding op grond van artikel 74/5, §1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet genomen.

1.3. Verzoeker dient tevens op 2 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 309 786 van 12 juli 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal.

1.4. Op 19 juli 2024 wordt verzoeker er van ingelicht dat er op 21 juli 2024 om 16u25 een repatriëring is voorzien met bestemming Amman. Naar aanleiding van die kennisgeving vordert verzoeker op 20 juli 2024, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling van het eerder ingediende beroep tot schorsing en tot nietigverklaring.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Relevante bepalingen inzake de gevorderde voorlopige maatregelen

Artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)"

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Artikel 44 van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV):

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980.

De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;
2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;
3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;
4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;
5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd.”

2.2. Over de toepassing van deze bepalingen

Het schorsings-en annulatieberoep ingediend tegen de beslissing tot terughrijving, is ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich er nog niet over uitgesproken. De vordering tot schorsing is derhalve nog hangende en dus kon bij een afzonderlijk verzoekschrift zoals in casu een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

Er is ook voldaan aan de voorwaarde van een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zoals verzoeker terecht uitlegt, imminent geworden, gezien het gestelde in de artikelen 49/3/1, 52/3, § 3 en 39/70 van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat verzoeker is vastgehouden en het feit dat het verzoek om internationale bescherming (VIB) bij definitieve beslissing werd afgewezen door het bovenvermeld arrest van de Raad van 12 juli 2024.

Onderhavige vordering waarbij bij wege van voorlopige maatregel gevraagd wordt om de vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, werd ingesteld binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn na het bovenvermeld arrest van de Raad van 12 juli 2024.

Het afzonderlijk verzoekschrift waarbij voorlopige maatregelen werden gevorderd, voldoet procedureel aan de in artikel 44 PR RvV voorziene voorwaarden.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid overigens ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

- De verzoeker heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
- De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.1. Betreffende de eerste cumulatieve voorwaarde: het ernstig middel

3.1.1. Opgeworpen middelen

3.1.1.1. In zijn initieel ingediende vordering tot schorsing voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3, 62, § 2, en 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte rechtsregels en -beginselen betoogt verzoeker *in concreto* als volgt:

“In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (cf. stuk nr. 2):

Verwerende partij handelde onzorgvuldig omdat zij bij de vaststelling dat verzoekende partij geen geldig paspoort of geldig visum kon voorleggen maar niettemin asiel aanvraag hetgeen gelijkstaat met een regularisatieaanvraag voor lang verblijf, juist omwille van die onregelmatigheden of ongerijmdheden uit zorgvuldigheid had moeten overgaan tot een onderzoek van de redenen voor haar reis en deze had moeten afwegen met de mogelijke gevolgen van haar bestreden beslissing die zij nam wat zij kennelijk niet deed.

Door asiel aan te vragen (cf. stuk nr. 3) gaf verzoekende partij bovendien onmiskenbaar aan dat zij gelooft niet naar haar land van herkomst of van gewoonlijk verblijf te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit of vrijheid in de zin van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 2023 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en waarmee verwerende partij positief verplicht rekening dient te houden omdat het omkadert is door artikel 33 van hetzelfde verdrag dat het verbod op refoulement formuleert én ingebed is in het absoluut artikel 3 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd dat het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen of de blootstelling daaraan formuleert en onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

De mogelijke schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd valt buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet alleszins grondig worden

bij het nemen van een beslissing tot afgifte van elke verwijderingsmaatregel die vaststaat en uitvoerbaar is op het ogenblik dat zij wordt genomen in de zin van artikel 1, 6° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (a simili RVS 28 mei 2021, nr. 250.723, § 12) zoals in casu de bestreden beslissing (RVS 20 april 2022, nr. 253.529, § 9; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-8; RVV 25 april 2024, nr. 305.653, p. 22; a simili RVV 20 maart 2019, nr. 218.564 dat betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten).

Immers, de redenen voor haar asielaanvraag bestonden causaal reeds vóór de aanvang van haar reis én vóór de bestreden beslissing werd genomen. Verwerende partij diende daarom verzoekende partij over de vastgestelde onregelmatigheden te horen om tot de juiste feitenvinding te kunnen komen. Zonder afdoende gehoor heeft verwerende partij zich niet behoed voor een verkeerd beeld van de feiten die haar appreciatie kan beïnvloeden dat wil zeggen van de nadelige beslissing kan afhouden (RVS 21 juni 1999, nr. 81.126, § 4.1).

Verzoekende partij vroeg haar asiel tijdig en diligent aan dat wil zeggen binnen de acht werkdagen zoals artikel 50, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dit voorschrijft (cf. stuk nr. 3).

Zij dient om haar recht op asiel te kunnen uitoefenen over geen reistitels of verblijfsdocumenten in de zin van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet (art. 50, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) of nog eventueel over financiële middelen of toeristische informatie te beschikken zoals verwerende partij in haar motieven argumenteert of gewoonlijk al of niet tijdig pleegt tegen te werpen.

In zake de asielaanvraag is het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij wet exclusief bevoegd. De asielprocedure is nog lopende (cf. stuk nr. 3) terwijl de bestreden beslissing reeds is genomen (cf. stuk nr. 2). Het dubbele gevolg hiervan is dat, enerzijds, verwerende partij geen eigen beslissing over de asielaanvraag in de plaats mag stellen maar daaromtrent de definitieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of in geval van beroep de definitieve beslissing van uw Raad dient af te wachten zoals artikel 52/3, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 voorschrijft en door het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest nr. C-181/16 van 19 juni 2018 werd bevestigd, wat zij niet deed, en, anderzijds, dat verwerende partij moet motiveren waarom zij meent dat de causale oorzaken van voormelde vastgestelde onregelmatigheden geen invloed hebben op de bestreden beslissing, wat zij evenmin deed, terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan verwerende partij de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RVS 28 juni 2018, nr. 241.985, § 11; RVS 22 november 2012, nr. 221.475, § 32; RVS 14 februari 2006, nr. 154.954, § 2.5.4.2) zodat zij deugdelijk en met kennis van zaken tot

de bestreden beslissing kan komen (RVV 6 september 2022, nr. 277.098, § 2.2; RVV 26 augustus 2022, nr. 276.547, § 3.2; RVV 6 april 2021, nr. 252.268, § 3.2.4), en terwijl er geen redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden of aanwijsbaar zijn die verwerende partij van enige motivering daaromtrent kunnen ontslaan.

Hierdoor is de bestreden beslissing kennelijk zonder kennis van zaken voorbarig en onzorgvuldig genomen.

De bestreden beslissing zegt evenmin iets over de te verwachten gevolgen ervan, terwijl verwerende partij de te verwachten gevolgen desnoods proprio motu dient te onderzoeken ten einde te voorkomen dat zij tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van het absolute artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, zou overgaan (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-111; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95) of het verbod op refoulement zou schenden.

Verwerende partij moet bij het nemen van de bestreden beslissing zijnde een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 1, 6° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (RVS 28 mei 2021, nr. 250.723, § 12; in dezelfde zin: RVS 20 april 2022, nr. 253.529, § 9; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-8).

De tekst van de bestreden beslissing bevat daarover geen minstens geen afdoende afweging of verwijzing.

Artikel 3, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zoals supra werd geciteerd, duiden met de bewoording « kan » en « behoudens de in een internationale verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen » nochtans aan dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden.

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het absolute artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en van het verbod op refoulement, en onvolledig geïnformeerd voorbarig de bestreden beslissing nam, handelde zij onzorgvuldig.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing eveneens de positieve verplichting die haar door het absolute artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd wordt opgelegd en daarmee samenhangend het verbod op refoulement.

Schending van het verbod op refoulement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1 van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absolute artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Om dezelfde redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of voormelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.1.1.2. In de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen breidt verzoeker zijn middel uit.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM, betoogt verzoeker *in concreto* als volgt:

“7.2 DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPECE

7.2.1 Refoulement direct vers la Amman : Absence d'examen du risque réel de subir des atteintes graves au sens de l'article 3 de la CEDH

Tel qu'il ressort de la note détaillant les circonstances d'arrivée du requérant (pièce 4), ce dernier est arrivé dans le Royaume en provenance de Amman.

Il ressort de la signification de départ transmise au requérant (pièce 3) qu'il sera renvoyé à Amman et non vers son pays d'origine, à savoir l'Afghanistan.

Il en est dès lors déduit qu'une application de l'article 74/4, §1er du 15 décembre 1980 a été faite :

« Le transporteur public ou privé qui a amené dans le Royaume un passager dépourvu des documents requis par l'article 2 ou se trouvant dans un des autres cas visés à l'article 3, doit le transporter ou le faire transporter sans délai dans le pays d'où il vient ou dans tout autre pays où il peut être admis ».

En ce sens, la question de savoir si le requérant risque de subir les traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en étant renvoyé à Amman se pose dès lors. En effet, puisque selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme :

« l'expulsion d'un demandeur d'asile par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989, §§ 90-91, série A no 161, Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 103, série A no 125, H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III, Jabari, précité, § 38, Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007, Saadi, précité, § 152). »⁵

Il se dégage néanmoins de la décision attaquée qu'aucune analyse relativement aux conditions dans lesquels le requérant se trouvera à Amman n'ait été faite.

Or, en arrivant en Amman, il appert de divers rapports et de sources internationales que le requérant fera l'objet de traitements inhumains ou dégradants en sa qualité de personne irrégulière.

7.2.1.1. Risque de détention

Il ressort des notes de l'entretien personnel concernant les conditions d'arrivée du requérant sur le territoire belge (pièce 4) que ce dernier a utilisé un faux document espagnol afin de quitter le territoire de Amman.

Le requérant a indiqué qu'un passeur avait facilité son voyage de l'Afghanistan vers la Belgique. Plus précisément, il lui a été demandé d'identifier une personne portant un type de foulard spécifique (similaire à celui porté par son avocat) à Oman et de lui remettre sa carte d'embarquement. Cette personne l'a ensuite guidé pendant le reste du voyage, en s'assurant qu'il était le dernier à débarquer de l'avion pour éviter d'être détecté et identifié par les autorités. (NEP p.27)

Le requérant n'était pas en possession de documents d'identité originaux pendant son voyage. Il a indiqué que le passeur lui avait fourni une carte de séjour espagnole, qui n'était pas originale mais avait été créée par le passeur pour faciliter le voyage. (NEP p.28)

À ce titre, le Code pénal de Jordanie interdit et sanctionne par une peine d'emprisonnement ce type d'agissement. En effet, l'article 269 du Code pénal⁶ stipulent comme suit :

« Impersonation - Article (269)

Whoever submitted, before a public authority, a false identity in order to benefit him / herself or another person or in order to harm another person, he / she shall be punished by imprisonment from one month to one year.

(Nous soulignons) (Traduction Libre : Usurpation d'identité

Article (269)

Quiconque présente, devant une autorité publique, une fausse identité dans le but de bénéficier à lui-même ou à une autre personne ou dans le but de nuire à une autre personne, sera puni d'un emprisonnement d'un mois à un an. »

Le requérant ayant utilisé des documents falsifiés ou modifié les informations sur une carte de séjour espagnole, il existe un risque réel qu'il soit détenu en vertu des dispositions du Code pénal de Jordanie qui répriment sévèrement la falsification de documents officiels, comme stipulé dans l'article 269.

De même, le requérant est en outre en risque d'être détenu au motif qu'il sera dans une situation irrégulière en Jordanie. L'article 5 de la loi de 1973 sur la résidence criminalise explicitement l'entrée irrégulière en Jordanie par des points d'entrée non autorisés. Les personnes reconnues comme étant entrées de manière irrégulière peuvent donc être sanctionnées par une expulsion. L'article 31 stipule que toute personne qui entre dans le royaume en violation de l'article 4 (obligation pour tous les étrangers d'être en possession d'un passeport ou d'un document de voyage valide et d'un visa) ou de l'article 5 (obligation pour tous les étrangers d'entrer et de sortir par des ports d'entrée/sortie reconnus, que ce soit par voie terrestre, maritime ou aérienne) sera arrêtée et pourra être passible d'une peine d'emprisonnement d'un à six mois, ou d'une amende de 10 à 50 JOD - ou des deux peines à la fois.

Le requérant sera ainsi mis dans un centre de détention ou en prison.

En l'absence de dispositions légales spécifiques détaillant les formes administratives de détention des immigrants, la durée de la détention pour violation des lois sur l'immigration en Jordanie est liée aux sanctions pénales. Une personne qui entre en Jordanie sans autorisation est passible d'une peine d'emprisonnement d'un à six mois.

Dans la pratique, la durée de la détention varie considérablement, allant de quelques heures à plusieurs mois, selon les cas. Les raisons pour lesquelles la détention peut être prolongée sont les suivantes : si un passeport ou des documents d'identité manquent et doivent être réémis, s'il n'y a pas d'argent pour un billet de retour, ou si les frais de dépassement de séjour sont élevés et ne sont pas annulés.

7.2.1.2. Les conditions de détention inhumaines et dégradantes des centres de rapatriement et pénitencier à Amman

a) Conditions de détention dans les centres de détention

Selon le rapport de U.S. department of state, 2023 Country Reports on Human Rights Practices : Jordan⁹ il est stipulé comme suite :

« The constitution prohibited torture, including psychological harm amounting to torture, by public officials, and the penal code provided penalties up to three years' imprisonment for its use, with a penalty of up to 15

years if serious injury occurs. There were credible reports by international and local NGOs that government officials employed torture and other mistreatment in police and security service detention centers.

(...)

Conditions in the country's 17 prisons varied. Some facilities had poor conditions like overcrowding and limited healthcare while newer prisons met international standards. Authorities held foreigners without legal employment or residency permits in the same facilities as citizens.

Abusive Physical Conditions: International NGOs and legal aid organizations identified problems including overcrowding, limited health care, inadequate legal assistance for inmates, and limited social care for inmates and their families.

The PSD had responsibility for managing detention facilities and the mandate to promote compliance with detention policies and used electronic records to log every case and detainee in all detention centers.

Officials reported overcrowding at some prisons, especially those in and around Amman. According to the Ministry of Interior, 10,768 inmates were released in the year ending September 30 to ease overcrowding. Across the country, prisons remained at approximately 170 percent capacity as of September.

According to the PSD, authorities designated some facilities to hold only pretrial detainees. The General Intelligence Directorate (GID) held some persons detained on national security charges in a separate detention facility. Detainees in several detention facilities complained of solitary confinement, isolation, and prolonged pretrial detentions. Local NGOs received reports of torture and other mistreatment and abuse in government detention facilities.

Although basic medical care was available in all correctional facilities, medical staff complained of a lack of adequate medical equipment, supplies, and staff throughout the correctional system. »(Traduction Libre : La constitution interdisait la torture, y compris les dommages psychologiques équivalant à la torture, par des agents publics, et le code pénal prévoyait des peines allant jusqu'à trois ans d'emprisonnement pour son usage, avec une peine pouvant aller jusqu'à 15 ans en cas de blessure grave. Il y avait des rapports crédibles d'ONG internationales et locales selon lesquels des fonctionnaires du gouvernement employaient la torture et d'autres mauvais traitements dans les centres de détention de la police et des services de sécurité.

(...)

Les conditions dans les 17 prisons du pays variaient. Certaines installations avaient de mauvaises conditions comme la surpopulation et des soins de santé limités, tandis que les prisons plus récentes respectaient les normes internationales. Les autorités détenaient les étrangers sans emploi légal ou permis de résidence dans les mêmes installations que les citoyens.

Conditions physiques abusives : Les ONG internationales et les organisations d'aide juridique ont identifié des problèmes tels que la surpopulation, des soins de santé limités, une assistance juridique inadéquate pour les détenus et un soutien social limité pour les détenus et leurs familles.

La PSD était responsable de la gestion des installations de détention et avait le mandat de promouvoir la conformité aux politiques de détention et utilisait des dossiers électroniques pour enregistrer chaque cas et détenu dans tous les centres de détention.

Les responsables ont signalé une surpopulation dans certaines prisons, en particulier celles situées à Amman et autour de cette ville. Selon le ministère de l'Intérieur, 10 768 détenus ont été libérés au cours de l'année se terminant le 30 septembre pour réduire la surpopulation. À travers le pays, les prisons restaient à environ 170 pour cent de leur capacité en septembre.

Selon la PSD, les autorités avaient désigné certaines installations pour ne détenir que les prévenus. La Direction générale du renseignement (GID) détenait certaines personnes arrêtées pour des accusations de sécurité nationale dans une installation de détention distincte. Les détenus de plusieurs installations de détention se sont plaints de l'isolement cellulaire, de l'isolement et des détentions provisoires prolongées. Les ONG locales ont reçu des rapports de torture et d'autres mauvais traitements et abus dans les installations de détention gouvernementales.

Bien que des soins médicaux de base soient disponibles dans tous les établissements correctionnels, le personnel médical se plaignait du manque de matériel médical adéquat, de fournitures et de personnel dans l'ensemble du système correctionnel.)

Les conditions de détention varient dans les prisons du pays. Certaines souffrent de surpopulation et de soins de santé limités, tandis que les plus récentes respectent les normes internationales. Les étrangers sans permis de résidence sont détenus avec les citoyens.

Les ONG signalent des problèmes de surpopulation, de soins de santé insuffisants et de soutien social limité.

La PSD, qui gère les centres de détention, utilise des dossiers électroniques pour chaque détenu.

La surpopulation est grave, notamment à Amman, malgré la libération de 10 768 détenus en un an. Les prisons restent à 170 % de leur capacité. Certaines installations sont réservées aux prévenus, et le GID détient des accusés de crimes contre la sécurité nationale séparément. Les détenus se plaignent souvent de l'isolement et des détentions prolongées, et des rapports de torture sont fréquents.

Les soins médicaux de base sont disponibles, mais le personnel médical manque de matériel et de fournitures adéquates.

Ces conditions violent non seulement les droits humains fondamentaux mais échouent également à respecter les normes internationales pour le traitement des personnes détenues et sont partants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Dans ce contexte, le requérant allègue un grief tiré de l'article 3 de la CEDH qui atteint le seuil minimum de gravité. En effet, puisque la situation à laquelle le requérant fera face à Amman sera de nature à entraîner un « traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité » et qu'elle suscitera chez lui « des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir » 10.

En ce sens, la partie défenderesse expose le requérant à un risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH en prévoyant son renvoi vers Amman et enfreint par là-même le prescrit de cet article dans son volet matériel.

De même, la décision de refoulement ayant été prise sans considérer les risques de traitements inhumains ou dégradants voire aux actes de tortures que pourrait subir le requérant à l'occasion de son envoi à Amman, la partie défenderesse viole l'article 3 de la CEDH également dans son volet procédural."

3.1.1.3. Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat in het kader van de ingediende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen de verzoeker het initiële verzoekschrift niet kan uitbreiden met nieuwe middelen. Er moet echter op worden gewezen dat volgens artikel 39/85, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Vermits het middel en de aanvulling van het middel echter betrekking hebben op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet verzoekers betoog in zijn volledigheid worden onderzocht.

3.1.2. Onderzoek van de ernst van de aangevoerde middelen

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist dat verzoeker de toegang tot het grondgebied is geweigerd en wordt teruggedreven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een grensoverschrijdend reisdocument en evenmin in het bezit is van een geldig visum of verblijfsdocument. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.2. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk betwist, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

*"X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig grensoverschrijdend reisdocument (...)
X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfsdocument (...)"*

De motieven van de bestreden beslissing tot terugdrijving worden niet inhoudelijk betwist. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat hij niet in het bezit was van een geldig grensoverschrijdend reisdocument of van een geldig visum of verblijfsdocument.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de toegangsvoorwaarden opgesomd in artikel 6 van de Schengengrenscore, volstaat in wezen om de binnenkomst te weigeren en de vreemdeling terug te drijven. Dit heeft tot gevolg dat, indien een beslissing tot terugdrijving op correcte wijze is gesteund op één van de in artikel 3 opgesomde weigeringsgronden, zij afdoende is gemotiveerd.

De Raad volgt verwerende partij in de nota dat België, als Schengenlidstaat, de plicht heeft om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten willen binnenkomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld vermits zij geen beslissing tot terugdrijving had mogen nemen omdat hij aan de grens een verzoek om internationale bescherming had ingediend, merkt de Raad op dat uit artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen beslissing tot terugdrijving mag worden genomen, doch enkel dat een dergelijke beslissing niet gedwongen mag worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. De uitvoerbaarheid van de reeds genomen beslissing tot terugdrijving wordt opgeschort tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet en wordt daarna terug uitvoerbaar zonder dat er een nieuwe beslissing tot terugdrijving moet worden genomen (artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

3.1.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet de verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu heeft verzoeker de Afghaanse nationaliteit en aldus dient de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Afghanistan te worden beoordeeld. In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen elementen aan die wijzen op een mogelijke schending ten aanzien van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds een onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die grotendeels overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om verzoeker als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker voert geen nieuwe concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij brengt ook geen elementen aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar in een situatie zal terechtkomen die artikel 3 van het EVRM zal schenden.

Waar verzoeker in de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dit middel uitbreidt en ingaat op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in Jordanië, het transitland via waar hij gereisd is, komende van Saoedi-Arabië naar België en naar waar hij, op grond van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden teruggedreven, ontwikkelt hij hypothese op hypothese zonder veel grondslag waarin de Raad niet kan meegaan.

Vooreerst maakt verzoeker het niet aannemelijk dat de betrokken vervoersmaatschappij hem op grond van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet enkel zou terugbrengen naar Jordanië. Artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet stelt immers: “§ 1. De openbare of private vervoerder die een passagier in het Rijk brengt die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, moet hem zonder verwijl vervoeren of laten vervoeren naar zijn land van oorsprong of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt.”

Ook zijn hypothetische beweringen inzake een potentiële detentie in Jordanië wegens het gebruik van een valse identiteit (artikel 269 van het Jordaans Strafwetboek) of wegens illegaal verblijf en illegale binnenkomst in Jordanië via niet-toegelaten toegangspunten (artikelen 4 en 5 van de wet van 1973 inzake verblijf) missen juridische en feitelijke grondslag.

Wat betreft zijn hypothetische bewering inzake een potentiële detentie in Jordanië wegens het gebruik van een valse identiteit, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij het inschepen in Amman in het bezit was van een origineel Afghaans internationaal paspoort (geldig tot 6 november 2028) en een Spaanse verblijfskaart die vals was. Bij aankomst in België beschikte verzoeker niet meer over deze documenten en werd hij bij de grenscontrole weerhouden omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten kon voorleggen. Los van de vraag of de betrokken Jordaanse strafbepaling op verzoeker van toepassing is, maakt hij het ook niet aannemelijk dat hij voor de Jordaanse autoriteiten een valse identiteit heeft gebruikt en hierdoor zou kunnen worden opgesloten in Jordanië.

Wat betreft zijn hypothetische bewering inzake een potentiële detentie in Jordanië wegens een illegale binnenkomst en illegaal verblijf in Jordanië ziet de Raad niet in waarom verzoeker het grondgebied van Jordanië zou willen of moeten betreden vermits dit een transitbestemming is. Verzoeker maakt het geenszins aannemelijk dat hij zal worden opgesloten in Jordanië en nog minder dat dit zal gebeuren in mensonterende of vernederende omstandigheden.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker geenszins kan worden gevolgd waar hij een schending van artikel 3 van het EVRM koppelt aan detentie-omstandigheden in Jordanië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Het enige middel is niet ernstig. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is niet voldaan.

3.2. Betreffende de tweede cumulatieve voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De vaststelling dat niet is voldaan aan de eerste, in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarde volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoet aan de voorwaarden om te worden behandeld.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

V. HOEFNAGELS